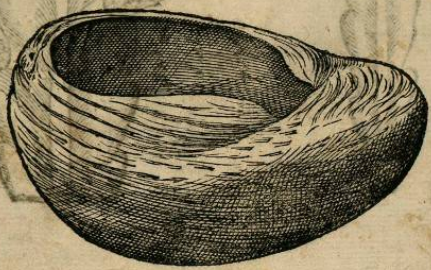

FRUCTVS GRANADILLÆ
SEV FLORIS PASSIONIS
Fol. 389.

AMAZOTL Fol. 349.

COCCVS MALDIVÆ
Fol. 72.

FRV-

Q

NO-

NOCHEZNOPALLI, SEV
NAPALNOCHEZTLI
IDEST COCCVS TVNE
Fol. 78. Lib. 3. Cap. 45.

MACPALXOCHIQUAHVITL.
Fol. 383.

OLIA-

A L I O R V M
N O V A E H I S P A N I A E
A N I M A L I V M
N A R D I A N T O N I I R E C C H I
I M A G I N E S E T N O M I N A .
I O A N N I S F A B R I L Y N C E I
B A M B E R G E N S I S .

Philosophi, Medici, publici Professoris Romani,
& Summo Pontifici ab Herbarijs studijs

EXPOSITIONE.

QUOTIESCUNQUE ad amena Diogenis Laertij
vireta, & Sapientiae constita floribus prata illis inquam
philosophorum vitas animi gratia diuerto; admirabun-
dus Amice Lector, planeque obtupescens heros, & tua
mecum contemplari, ac colloqui soleo. Et quid rei est, Deus
immortalis, inter tot felicium conceptus animorum, tot
inter vasta philosophorum volumina, inter tot, & tantosque
praclarorum ingeniorum fetus, partusque nullam prorsus
similitudinem, nullam penitus membrorum proportionem, conformitatem nul-
lam apparere; sed omnium horum scripta inter se dissona, dogmata discrepantia,
absona, & sibi inuicem, repugnantia, dispariaque reperiri?

Atqui hic de barbarica multiplici philosophantium secta exordium sumam, quam
per contemptum Graeci isto nomine appellarunt, qui tamen ab hac quidquid boni
habent Plato praesertim, Pythagoras, & Democritus, difficillimis quidem, sed que-
suis sibi tamen maxime ad hos discendi gratia itineribus profecti veluti a mattis
suae vberibus suxerunt: in qua floruisse nouimus Atlanticos Africae philosophos,
Aethiopum Sophos, Aegyptiorum Sacerdotes, Indorum Gymnosophistas, & Bra-
chmanes Persarum Magos, Caldaeos, Scythas, Hispanos, & Gallorum Druidas:
Quos magni omnes nominis Philosophos extitisse D. Augustinus praeceteris, &
Clemens Alexandrinus attestantur; & ipse etiam in suo proemio Diogenis Laer-
tius inuitè quamuis hoc fatetur, qui inconsideratè, an maleuolè magis non difficile
dixerim, haec ibi habet. Philosophiae munus quidam à Barbaris principium
habuisse aiunt: sed non vident se Graecorum à quibus nedum philoso-
phia, sed hominum genus initium habuit rectè inuenta ad Barbaros tran-
sferre.

OLIA

ferre. *Ut inquam, de his omnibus sibi non usque adeo convenientibus nihil di-
cam: Viguit profectò Italica in magna illa Graecia à Pythagora, qui primus non
Sophum, aut sapientem, sed Philosophum potius, & sapientiae studiosum amantemq.
appellari se maluit, olim instituta celeberrima, & à Barbarorum diuersa disciplina.*

Hanc Graecanica in ordine tertia excipit secta, non parum, & ipsa à prioribus
diuersa, quin, & hac ipsa Graecanica in Poeticam rursus, & Ionicam, & Elea-
ticam fuit discriminata. Poeticam Musaeus, Linus, Orpheus, Hesiodus, Home-
rus, non eiusdem etiam hi omnes sententiae excoluerunt. In reliquis duabus re-
perire licet Platonicos, Peripateticos, Stoicos, Cynicos, Epicureos; & si Varro-
nem apud D. Augustinum audimus ad ducentas, & octuaginta o'lo sectas perueni-
re poterant, non quae tunc omnes essent, sed quae esse facile potuissent, & quod mi-
rum amplius cuiquam videatur, tam varia hominum sententiae, tam discrepantes
philosophantium turbae, ad tres adeo classes vniuersae reducebantur: Dogmaticam,
Academicam, & Scepticam, à quibus tanquam à primordiis scaturigibus,
& philosophicarum aquarum fontibus, innumerabiles scientiarum (sed quid ego
dico scientiarum? ignorantiarum potius aiám) riuuli profuxerunt.

Dogmatici certa quaedam admittebant decreta, & annuebant, & abnuebant.
Academici incerta omnia statuebant, probabilia tantum quaedam concedebant.
Sceptici & illa ipsa probabilia tollebant, nihil desuantes, atque hoc ipsum qui-
dem nihil desuanti non permittebant.

O vanas hominum mentes, o pectora caeca!

*Ut mirandum iam minimè sit quod Plato Theaeteto suo, hoc est doctissimo de
scientia dialogo, vel Soerates ibi potius scientiae definitionem à Theaeteto auxi-
quarat, & longis vix tandem interrogationibus, Obstetricis animorum munere
fungens, partum hunc mentis extorquendo acquirat. Cum modo scientiam grauis-
simorum testimonio Philosophorum Theaetetus utens nihil aliud quam merum sen-
sum modò opinionem, modò hoc, modò illud esse asserat, quae omnia à Socrate pro-
babillissima licet, refutantur tamen, ut humano simul generi ob oculos ponatur,
quam obscurrè illa scientiae scintilla, quae post Adami nobis lapsum remansit,
nunc luceat, & quam altè ignorantiae caligine, & denso errorum cinere sepeliatur.*

Verum cum ego in tam variantibus philosophantium sectis, per inextricabilem
opinionum labyrinthum oberrando admirabundus magis, magisque harum cau-
sas, & exeundi simul viam indagarem, ecce tibi obuimus mihi Socrates, qui apud
eundem Platonem in laudato iam dialogo, mea leniter apprehensa manu, bono
sis animo inquit amice, eò te ducam, quo abire desideras. Et sanè admirationis
meae, sectarumque diuersissimarum quae inter tot philosophos natae fuerant, ipsissi-
mam Admirationem, & praeter hanc aliam nullam causam extitisse, certissimo
mibi asseueravit.

Cum enim ibidem plurima Theaetetus inter disputandum cum Socrate non in-
telligeret, diceretq. Per Deos ò Socrates magnopere quid ista sint admiror
interdumq. ipsa inspiciens tenebris offundor. Respondet Socrates. O ami-
ce Theodorus non malè de tuo ingenio coniectasse videtur maximè
enim philosophi haec affectio est, quae ADMIRATIO dicitur, neque
enim aliud praeter hoc est philosophiae principium.

Qq 2

Admi-

Admiratio igitur tot nobis philosophorum familias, sectasq. genuit. Qui enim admiratur dubitat, qui dubitat querit, qui querit ignorat, qui ignorat scire cupit. hinc animus cupidine flagrat, rerum causas indagat, & forte fortuna eandem qua sensibus, qua ratione viens, unam atque alteram in spissa hac Natura miraculorum silva venatur, atque hoc modo Sapientia amans iure merito Philosophus appellatur.

Et mirabimur adhuc ullam orbis partem esse in qua philosophi reperti non fuerint. Cum nullum mundi angulum assignare liceat, in quo non plurima admirationis, adeoque philosophici principij causa præquantissima oculis sese nostris ingerunt, & vel lumine captis palpandas manibus se ipsas obrudunt, & exhibent. Calumigentem illam machinam in qua tot Stellarum collucientium oculi nitent, & in qua sedem habet quidquid est Divinum, minus quidem admiramur, quia quotidie intuemur, quod & Lucretius.

— Nemo fessus, inquit, lætietate videndi.

Susplicere in Cæli dignatur lucida templa.

Vbi tamen huic aliquid præter rerum seriem accidit, heu quam sollicitè humanus tunc animus causas perscrutat. Mirabantur inquit Plinius Romani cum plures aliquando Soles Lunasq. viderent, novas subinde Stellaras oriri, noxam ut diem lucere adverterent. Hic ipse Eudymionem primum, ea que in Luna patent, deprehendisse memorat; propterea famam volasse cum Luna amore captum fuisse. Indignatur autem, quod summis nos, perpetuasque honoribus celestium huiusmodi novarumque apparentiarum inuidentes non prosequamur. Non sumus profecto, ait, grati erga eos, qui labore euraque sua lucem nobis in hac luce aperuerunt.

Sed quantum est mi Plini, quod Eudymionem in Luna facie no uitate obseruauit, si cum hoc beati illi Florentini cinem suum GALILÆVM GALILÆVM Lynceum comparare velint? qui non Lune aut Solis (quem falso Plinius totius Mundi animam, mentem, regimen & numen credere ac venerare voluit, sic à Trismegisto forsan edoctus, qui Sol Deus Maximus, inquit, est eorum qui in Cælo sunt, cui cedunt omnes Dij cælitales velut Principi, ac Regi.) Sed tamquam Christianus veri trini, & vnus Dei astrorum omnium Demurgi & Conditoris amore plectus, tam mirabilia TELESCOPIO suo, uti nouo LYNGIS oculo in cælo primus animaduertit & seculi nostri hominibus prope lauit ut mortalium omnium ingratißimi sumus, si hanc ei gloriam inuideamus, nec dignis ipsum laudibus tam diu, quam astra ipsa durabunt, celebremus & colamus.

Magna, noua admirandaq. ea sunt, & que magis magisq. Mundum hunc philosophorum iam disputationibus obnoxium, dubium reddent & perplexum. Hæc sanè sunt, que Galilæus nulli ab origine Mundi ita exactè, quod equidem sciamus mortalium etiam per somnum visa, solusque primusque vidit atque æternitati consignauit. Innumeras nimirum alias supra iam cognitâs existere. Stellas fixas, nobisque per tubum opticum apparere Lunare etiam corpus non leui, & perpendiculari, ut creditum hætenus superficie, sed profundis asperum lacunis, & ingentibus vaiegatum tumoribus, ceu montibus quibusdam eminere. Solem celestis lucis fontem, ac ducem, principem, moderatoremque luminum reliquorum cor

Cæli,

Cæli, & Ætheris, oculum limpidissimum creditum, maculis tamen obnubilari. Nugatos veteres insigniter Astronomos de Galaxia, & nebulosis stellis fuisse, qui scilicet partes cæli crassiores dixerunt. Nam stellis in numeris confusis consistare detexit Galilæus: Cometarum diuersum planè locum motumq. materiam quam hucusque ex Aristotelis & vulgarium decretis Astronomorum, credidit Mundus videri & esse: Sed, quod humanum propemodum captum superat omnem, nouos quatuor iuxta septem planetas veteres detexisse certumq. horum motum & periodum primum demonstrasse Saturnum duabus insignitum auriculis, ac Vencrem corniculatam Lune instar aspectui nostro subiecisse.

Felices animæ quibus hæc cognoscere primum, Inque domos superas, scandere cura fuit!

Et dubitamus adhuc nostro etiam seculo fomitem nouis philosophiæ sectarijs, materiamque amplissimam subministrari?

Longum esset admirandas aeris impressiones, & sublimium phenomona evaporationum dinumerare: Pluisse nempe lacte, sanguine, carne, ferro, lana, saxisq. non Romanorum modo seculis, sed nostris etiam temporibus ut publico aliquando communicanda sua Thaumatombrina, que mirandarum causas euoluit & effectus pluuiarum, Illustrissimus, Excellentiss, idemq. Doctissimus S. Angeli Princeps, Fridericus Cæsius Lynceus Romana gloria Nobilitatis, demonstrabit.

Nec minus hoc mirabile, Crepitus armorum & tubarum sonitus è cælo auditos fuisse. Fulgora exausisse vinorum dolia non tactis lignis, argentum armque liquasse illis sacculis, & ferream gladij, cuspidem (mibi visum) illoso vaginæ corio, emolitam fuisse, partum exanimasse viuente matre. Ego me hercle his ipsis meis oculis vidi.

(Accipe mirandum nouitate mouebere facti)

dormientem puerum, eodem prorsus oris, acolorum, caterorumq. immobili situ locoq. membrorum, in ipso celeberrimo totius Europe Nosocomio S. Spiritus Romano, in iclu oculi à fulmine extinctum perstitisse, in quo Anatomæ postmodum subiecto, miros sulfurei fetoris colorisq. effectus, maculas nimirum, cerebri membranis ac pulmonibus impressas summo cum stupore conspeximus.

Aquarum Terrarumq. considerantem miracula quem non attonitum reddunt? Circumfundi Terræ vndique homines, conuersique inter se pedibus stare, & cunctis similem esse cæli verticem? Pendere ipsam ac non cadere nobiscum, cum in medio grauisima, aere fluctuet, nec sponte sua præcipietur? Aquam cum centrum petat, in summis tamen montium cacuminibus, nec alio copiosius loco affluere? Antra subterranea reperiri, que plurima centena passuum millia excedant: illud præcipuè in Casariensi Mauritania, vbi per viginti dies se Nilus abscondit, & disto aibi spatio erumpit? Nihil hic dicam de suauissimis, & odoratissimis insipide Telluris fructibus, de præciosissimo metallorum, gemmarum, & mineralium thesauro in terra visceribus latitante, & ad nostros continuo vsus pullulante. Nihil de tot calidissimarum aquarum & æternis ignium flammis ac ebullitionibus, vno eodemque loco erumpentibus. Quod vel Ætnei raontes & Vulcanij Puteolani campi nos docere poterunt, etenim.

hic plurimus ignis

Sem-

Semper, & assidua postes fuligine nigri.

Hoc sanè admirabile nec silentio innoluendum, quod Plinius etiam portenti loco literis consignauit: In agro (inquit) Mutinensi, montes inter se duo concurrerunt, crepitu maximo assultantes, recedentesque; inter eos flamma fumoq. in cælum exeunte, interdiu, eo concursu villæ omnes elisæ; animalia per multa, quæ intra fuerant, exanimata occubuerunt. Nec minus tremendum, quod ipsi etiam causarum nimis auido Plinio, mortis causa extitit Vesuuji incendium, Titi Vespasiani sub imperio, cuius cineres non Roman tantum, sed ultra mare in Africam perlati & Egyptum, quod celebres vicinas plures obruit vrbes, pisces in mari coxit, in aere vero volucres suffocauit.

Nemo igitur amplius hiscè cognitis desiderabit philosophicarum controversiarum originem ac fontem, quæ homines otiosos, ac maxime negotiosos, ad contemplandum, admirandum ac philosophandum, dum Librum Naturæ Cælum nimirum Terramque legunt, impellere potuerunt.

Verum enimuero hæc omnia magna, noua & admiranda vt videantur, sint ac prædicentur; vix tamen vlla sunt, si ad Animalium considerationem referantur. Superiora enim illa, & Astronomica, vt quæ à nostris remotissima sensibus exulant, quam certitudinem nobis philosophicam coniectare poterunt? Infima autem hæc omnia, siue metcora, siue plantæ, siue mineralia fuerint, quid sumpta simul etiam esse poterunt, sic cum vilissimo quoque animalculo, quod vruit, spirat ac mouetur, comparentur? Elucet profecto, si in re vlla alia, stupenda Omnipotentis Dei in animalibus Sapientia, Bonitatis, & Potentia, mysteria & insculpta digiti Dei signata.

Quod enim Bestiæ moueantur & egant id à Diuina Potentia habet. Quod sensibus vtantur, vtilia cognoscant, vitent noxia, domicilia struant, à Sapientia Quod fetus foueant alantq. ab inimicis defendant id demum à Bonitate Creatoris sui immensa sortiuntur. Iam quis vnquam satis admirabitur spontaneum animalium ortum, aut naturalem eorum fertificationem? Luscinia cantum artificiosissimum? Et cum inopi metuit Formica senectæ sagacem huius maxime prouidentiam, labores ac patientiam? Apum ingenium & nunquam satis laudandam politici regiminis imaginem, & vtilissima hominumque mera salutis destinata mellis opificia? vt verè in has illud Virgilij quadret.

Diuinitus illis

Ingenium & rerum fato prudentia maior.

Si igitur Amice Lector, aliquod etiam nouum, & admirabilem Naturæ, atque futurum in hiscè meis in Mexicani Orbis Animalia commentarijs conscriptis oculis, auribusque tuis se se obtulerit, ne mireris, nam mirabilia sunt opera omnipotentis Dei à quo cuncta procedunt.

Opella hæc mea Illustris, & Excellentis, Federici Casij Lynceorum Principis iussu edolata, cuius sumptibus omnis hic liber Mexicanus Republicæ litterariæ bono communis est factus. Hunc autem quanti semper ob eruditionem, & reconditam quandam Machetos, & verè ac, vt ita dicam, realis philosophiæ scientiam aestimetur, non opus hic recenseri. Vale interim, & frueri. Romæ à Museo nostro ad Pantheon Agrippæ ipsi Kalend. Ianuarij Anni solemniss 1623.

ALIO-

ALIORVM
NOVAE HISPANIAE
ANIMALIUM
NARDI ANTONII RECCHI
IMAGINES ET NOMINA.
IOANNIS FABRI LYNCEI
BAMBERGENSIS

Philosophi, Medici, publici Professoris Romani,
& Summo Pontifici ab herbarijs studijs

IC mihi, amice Lector, antequam Alto vela committam, prosper optandus est ventus in limine statim, ne si ad scopulum aliquem forsitan appellere videar, id putes mea negligentia effectum fuisse. Non itaque sis nefcius hos in animalia, quos modo commentarios edimus, mera nostra conscriptos esse industria ac coniecturâ, ad quasnam animalium nostrarum species illa reduci possint, cum in Autographo præter nudum nomen & exactam picturam, de Historia ne gry quidem reperiat. Quod quidem & in præcedentium aliquarum imaginibus plantarum vsuueni, quas Ioannes Terrentius Lynceus Amicus & collega meus ex Prototypo fideliter descripsit. Fuerunt igitur nostris primùm verbis animalium bonorum Icones graphice delineanda, quorum quaedam nominibus suis insignita, alia ipsdem carent. Ex quorum etiam descriptione Scholia porrò conficimus, naturalium admiratoribus & amatoribus rerum nec inutilia vt spero, nec iniucunda. Quare quisquis hæc lecturus in manus sumis, sin minus incondite dictioni, anxio saltem te iuandi studio nostro fauere digneris.

Docetur le-
ctor quid
in hoc opu-
sculo aga-
tur.

TZ-